

БЪЛГАРСКА АКАДЕМИЯ НА НАУКИТЕ ИНСТИТУТ ЗА ИСТОРИЧЕСКИ ИЗСЛЕДВАНИЯ	
Изходящ №	дата 201 г.
Входящ № 833	дата 23.03.2016 г.
София 1113, бул. Шипченски проход № 52, бл. 17 тел.: 02/ 979 29 98 : факс: 02/ 870 21 91	

РЕЦЕНЗИЯ

по конкурс за заемане на академична длъжност „доцент“ в професионално направление 2.2 История и археология, научна специалност „История на България“, за нуждите на ИИСТИ при БАН, секция „Съвременна българска история“, обявен в ДВ, бр. 46 от 19 май 2026 г., с. 161

рецензията е изготвена от: доц. д-р Евгений Герчев Кандиларов, в качеството на член на научното жури по конкурса съгласно Заповед на Директора на Института за исторически изследвания, БАН.

За участие в обявения конкурс е подал документи единствен кандидат: гл. ас. д-р Ирина Георгиева Григорова, секция „Съвременна българска история“, ИИСТИ, БАН.

1. Съответствие на процедурата и подадената документация с действащата нормативна уредба

Процедурата за провеждане на конкурса за заемане на академичната длъжност „доцент“ по професионално направление 2.2. История и археология, научна специалност „История на България“, за нуждите на ИИСТИ при БАН, секция „Съвременна българска история“, обявен в ДВ, бр. 46 от 19 май 2026 г., е проведена в съответствие с разпоредбите на Закона за развитие на академичния състав в Република България (ЗРАСРБ), Правилника за неговото прилагане (ППЗРАСРБ), както и Правилника на ИИСТИ при БАН за условията и реда за придобиване на научни степени и заемане на академични длъжности.

В конкурса е допуснат един кандидат – гл. ас. д-р Ирина Георгиева Григорова. В подадения комплект документи за участие в конкурса, кандидатът е предоставил цялата необходима документация според изискванията на Закона за РАСРБ, на правилника за прилагането му и на правилника за условията и реда за придобиване на научни степени и заемане на академични длъжности в ИИСТИ при БАН.

Представените от кандидата документи и материали са в съответствие с обявените критерии за заемане на академичната длъжност „доцент“ в съответното професионално направление. Няма установени нарушения в процедурата на конкурса.

2. Данни за кандидата

Единственият кандидат в конкурса за редовен „доцент“ е гл. ас. д-р Ирина Георгиева Григорова. През 2002 г. тя завършва бакалавърска степен на обучение в специалност „История“ на ИФ при СУ „Св. Климент Охридски“. През 2003 г. придобива ОКС „Магистър“ по „Съвременна история на света (XX век)“ в ИФ на СУ „Св. Климент Охридски“, а през 2008 г. – научно-образователна степен „доктор“ по научна специалност 05.03.06 „История на България“, диплома № 32762 на ВАК. Обучението в докторантура е извършено от Института за исторически изследвания на БАН. От 2009 г. д-р Ирина Георгиева Григорова е асистент в секция „История на България след Втората световна война“ на ИИСТИ при БАН, а от 2011 до момента заема академичната длъжност „главен асистент“ в същия институт. В целия период на своето професионално развитие до този момент д-р Григорова участва в множество научни конференции в България и в чужбина, член е на изследователските екипи на редица научноизследователски проекти и прави множество научни публикации в национални и международни издания. От документите по конкурса става ясно, че д-р Ирина Григорова владее три чужди езика (английски, френски и руски).

3. Оценка за съответствие с минималните национални изисквания и изискванията на Института за исторически изследвания, БАН

Минималните национални наукометрични изисквания за заемане на академичната длъжност „доцент“ в Област 2. Хуманитарни науки (което включва и професионално направление 2.2. История и археология) съгласно Правилника за прилагане на ЗРАСРБ са разпределени по групи показатели, като общият изискуем минимум е 400 точки. Според приложената в документите справка на кандидата е ясно видимо, че д-р Ирина Григорова не просто е изпълнила минималните национални изисквания, а многократно ги е надхвърляла в две от основните групи показатели (Група Г и Група Д).

В Група Г (публикации в реферирани и индексирани издания) д-р Григорова събира 760 точки при минимално изискване от 200 точки. Това показва изключително висока научна продуктивност и активност в публикуването на резултати от своите изследвания в престижни научни издания. В Група Д (други научни приноси) д-р Григорова събира 810 точки при минимално изискване от 50 точки, което свидетелства за голям брой цитирания в научни издания, реферирани и индексирани в световноизвестни бази данни с научна информация или в монографии и колективни томове. Това само по себе си е също изключително важен атестат за високата научна стойност на изследванията и публикациите на д-р Григорова, които очевидно са ценени и високоуважавани от академичната общност в България и извън страната. Общият брой точки, който има д-р Ирина Григорова е 1720, което е с 1320 точки над изискувания минимум. Това безспорно показва изключително висока научна продуктивност на кандидата. Анализът на индивидуалните показатели показва, че д-р Ирина Григорова покрива напълно всички формални критерии за конкурсната позиция, за която кандидатства.

В заключение трябва да подчертая, че наукометричните показатели на гл. ас. д-р Ирина Григорова показват устойчива научна активност, високо качество на изследванията и значителен принос към българската и международната историография по изследваните от нея теми и проблеми.

Оценка на научните постижения на кандидата

- количествена и структурна характеристика на представените трудове

От началото на своето академично развитие до този момент гл. ас. д-р Ирина Григорова демонстрира активна научно-изследователска дейност. Общият брой публикации на д-р Григорова до този момент е 53, от които 2 монографии. Една от тези монографии представлява книга на базата на защитен дисертационен труд, а другата е монографично изследване, с което кандидатът участва в настоящия конкурс. Освен това, според регистъра на академичния състав на НАЦИД д-р Григорова е била участник в 4 научно-изследователски проекта, както международни, така и национални.

Съществена част от научно-изследователската дейност на д-р Ирина Григорова е и редовното ѝ участие с доклади на множество международни и национални научни конференции, семинари, кръгли маси и други академични форуми.

За участие в конкурса за заемане на академична длъжност „доцент“ гл. ас. д-р Ирина Григорова е представила един хабилитационен труд със заглавие „БЪЛГАРИЯ ВЪВ ВЪНШНАТА ПОЛИТИКА НА ФРАНЦИЯ ПО ВРЕМЕ НА СТУДЕНАТА ВОЙНА [Bulgaria in France's Foreign Policy during The Cold War]“. С. АИ „Проф. Марин Дринов“. 2026, 292 с. ISBN 978-619-245-624-5. и още 36 статии и студии.

От гледна точка на изследователската тематика, научната продукция на гл. ас. д-р Ирина Григорова би могла да бъде структурирана в няколко основни научно-изследователски тематични полета.

Първото и най-силно представено изследователско поле е свързано с **френската дипломация и културна политика в Източна Европа**. Девет от представените в конкурса публикации се отнасят именно до този тематичен кръг.¹ В тези свои публикации д-р Григорова изследва в дълбочина (въз основа на широка изворова база, състояща се от български и френски документи) френската културна дипломация на Балканите след Втората световна война, политиката за културно „отваряне“ на източноевропейските страни след Хелзинкия процес, както и проблеми на френската национална сигурност през Студената война. Научният принос на тези публикации на д-р Григорова се състои в разкриването на специфичните методи и цели на френската външна политика спрямо социалистическите страни, а също и в поставянето на България в по-широкия контекст на регионалните процеси по време на Студената война.

Второто изследователско поле, което покриват публикациите на д-р Григорова обхваща българо-френските икономически и научно-технически отношения. Шест от представените в конкурса публикации се отнасят до подобен род проблеми.² В тези изследвания се разглеждат външноикономическата политика на Франция спрямо България (1944–1980), промишленото коопериране, въвеждането на производството на автомобили „Рено“, техническите контакти с ЕИО и задграничното строителство на „Техноекспортстрой“. В тези публикации д-р Григорова детайлно проследява конкретни икономически и технически взаимодействия между двете страни. Това само по себе си допринася за по-добро разбиране на икономическата история на България през периода на Студената война, както и за външноикономическите връзки на страната като част от Източния блок с капиталистическите държави от Западна Европа. Като цяло този тип изследвания са важна част от осмислянето на динамиката в отношенията Изток-Запад в годините на Студената война и имат изключително важно значение както за българската, така и за световната историография.

Третото изследователско поле, върху което работи д-р Григорова е посветено на мястото на България в международната политика и международните организации в годините на Студената война. Четири от публикациите предоставени в настоящия конкурс³ са посветени на документалния анализ на теми като: българската дипломатическа роля в Хелзинкия процес, позицията на България в спора с Югославия през 70-те години и участието на страната в

¹ French Cultural Diplomacy on the Balkans in the Aftermath of the Second World War. RESEE, 2025; The Aftermath of the Conference on Security and Cooperation in Europe, France and the Diplomacy toward East-European Countries for a Cultural „Opening“, 2024; Френската национална сигурност през Студената война, 2020; Френската политика за културно отваряне на източноевропейските страни след Хелзинки, 2020; Китайската политика на Франция през Студената война, 2019; Френската културна политика в България (40-те – 80-те г.), 2017; Дипломатическата роля на България и Франция по пътя към Хелзинки, 2017; L'évaluation de la politique française dans les Balkans, 2013; Асцендент във френската външна политика: Източна Европа при Помпиду, 2013; Някои сравнения между американското и френското виждане за балканската политика на България, 2011

² България във външноикономическата политика на Франция (1944–1980), 2019; Въвеждането на производството на автомобили Рено в България, 2013; Проблеми на промишленото коопериране между България и Франция, 2013; Колебания и ревнителност: техническите контакти на България с ЕИО, 2012; Възстановяването на българската търговия със Запада, Иван Булинов, 2011; Les efforts de la Bulgarie pour surmonter les restrictions à ses échanges avec le Marché commun, 2023

³ Aspects de la politique bulgare dans les Balkans dans le contexte de la préparation et l'exécution de CSCE, 2017; Craving the support – France in the Bulgarian-Yugoslavian dispute, 2015; Действия СССР и Болгарии по реализации Хельсинкских соглашений, 2014; Представянето във френските вестници на събитията в България в края на Втората световна война, 2016

Конференцията за сигурност и сътрудничество в Европа. Макар и по-малък на брой този тип публикации са много ценни, тъй като представляват задълбочен документален анализ разкриващ баланса между съветската геополитическа стратегия и стремежа на България да отстоява националните си интереси в рамките на международната политика и многостранната дипломация в годините на глобална двуполусна блокова конфронтация.

Последното, четвърто изследователско поле, което може да се открие в публикациите на д-р Григорова е по-ограничено от предходните, но все пак със съществено научно значение. То включва изследвания върху икономиката, предприемачеството и културната и спортната история на България през XX век. Тук се разглеждат теми като българското предприемачество (фабрики „Арома“, „Ален мак“, „Антон Папазов“), държавната политика в спорта, туризма и деколонизацията.⁴ Научният принос на тези публикации на д-р Григорова също е безспорен и се състои в разкриването на специфични аспекти от стопанската и културната история на България, което допринася за по-пълното разбиране на социално-икономическото развитие на страната през XX век.

В заключение, може да се посочи, че основните теми и проблеми, върху които работи д-р Ирина Григорова, са френският поглед върху България и Балканите през Студената война, културната дипломация като инструмент на външната политика, икономическите връзки на България със Запада по време на социализма, Хелзинкският процес и неговите последици за Източна Европа, регионалното икономическо развитие и технологичният трансфер, както и националната идентичност и културното представяне в чужбина.

По всичко личи, че д-р Григорова има използва интердисциплинарен подход, съчетавайки дипломатическа история, икономически анализ и културни изследвания.

Както вече беше посочено по-горе, най-силно представено изследователско поле в работата на д-р Ирина Григорова се отнася до френската дипломация и културна политика в Източна Европа. В тази изследователска сфера попада и представената като хабилитационен труд монография: „БЪЛГАРИЯ ВЪВ ВЪНШНАТА ПОЛИТИКА НА ФРАНЦИЯ ПО ВРЕМЕ НА СТУДЕНАТА ВОИНА [Bulgaria in France's Foreign Policy during The Cold War]. С. АИ „Проф. Марин Дринов“. 2026, 292 с. ISBN 978-619-245-624-5.

Ето защо ще се спра по-подробно на това изследване.

Монографията на д-р Ирина Григорова търси отговор на фундаменталния въпрос как Франция, която има амбиции за независима външна политика в годините на Студената война успява да коригира блоковите позиции на суперсилите в този период и постига активен диалог с държавите от Източна Европа. Д-р Григорова използва България като специфичен и показателен казус, за да проследи динамиката на изследваните процеси, както и спецификата на дипломатическите подходи и инструменти, с които си служи френската дипломация. Ирина

⁴ Тук влизат публикации като: От розата до "Врана" и света - историята на фабрика "Антон Папазов", 2025; Предприемачеството в капиталистическа България – фабрика „Арома“, 2025; Възходът на българската парфюмерийно-козметична индустрия – „Арома“ и „Ален мак“, 2024; Стопанско развитие ли?... С какво Габрово впечатлява навън, 2023; Държавна политика в областта на високото спортно майсторство, 2013; Държавна политика за развитие на физическата активност и спорта, 2013; Привличането на френски туристи в България, 2014; PAL, SECAM, NTSC -- телевизия в България, 2022; Задграничното строителство на „Техноекспортстрой“, 2020; Bringing western technology to Bulgarian regional economic planning – Vratsa, 2013; Деколонизацията и усилията на западните държави, 2022; Spécificité des relations algéro-bulgares (1962–1965), 2016; Външнополитическите приоритети на Алжир, 2012; От икономически връзки към културно „отваряне“ – Западна Европа в Китай, 2021; Българската културна дейност във Франция през 70-те г., 2015; Autobiographie de Gr. S. Parlitchev, 2012.

Григорова си поставя за цел да преосмисли утвърдената в научната литература дуалистична схема, която разглежда международните отношения по време на Студената война единствено през призмата на противопоставянето между СССР и САЩ. Чрез този анализ се търси отговор на въпроса как Париж успява да балансира между американските съюзнически задължения и собствените си национални интереси. Едновременно с това се прави съпоставка с останалите държави от Източни блок, за да се установи дали българският случай е уникален или типичен за френската дипломатическа стратегия по време на Студената война. Този изследователски подход позволява да се анализират международните отношения по оста Изток-Запад, като се откроява динамиката очертаваща пикове и спадове, застои и активизиране, което отговаря и на теорията за цикличността в историческото развитие, спомената във въведението на труда.

Изследването следва проблемно-хронологичния подход, като първа глава е посветена на годините на Четвъртата република (до 1958 г.), втората обхваща периода на затоплянето на отношенията Изток - Запад през 60-те години на XX век, третата разглежда задълбочаването на процеса с провеждането на Съвещанието за сигурност и сътрудничество в Европа, а четвъртата анализира последното десетилетие на Студената война.

Въведението разглежда периода на Студената война като сложен феномен, включващ враждебни отношения, надпревара във въоръжаването, изграждане на военно-политически блокове, но също така и периоди на затопляне, които остават недостатъчно изследвани в българската историография. Този подход е особено важен, защото позволява да се разкрие по-пълната картина на международните отношения между капиталистическите и социалистическите държави по време на Студената война.

Структурата на монографията е изградена логично и последователно, обхващайки целия период на Студената война, от края на Втората световна война до началото на 90-те години на XX-ти век. Книгата се състои от четири основни глави, всяка от които е разделена на няколко подраздела, детайлизиращи конкретните аспекти на изследваните отношения.

Първата глава, озаглавена „Адаптирането на френската външна политика в отговор на новите международни условия след Втората световна война“, разглежда началния етап на нормализиране на дипломатическите отношения, стратегията за възстановяване на позициите на Франция в Източна Европа, регулирането на двустранната търговия и реалното място на Франция в рамките на новата система на международни отношения в годините на Студената война, включително условията на дестаилинизацията. В тази част на изследването се проследява адаптацията на френската външна политика след Втората световна война. Ирина Григорова стига до извода, че Франция се стреми да отстоява националните си интереси в условията на нарастващо съветско-американско напрежение, като същевременно се опитва да възстанови позициите си в Централна и Източна Европа. В този период се полагат основите на френската икономическа и културна дипломация, които ще се развият в следващите десетилетия.

Втората глава, „Амбициозните планове на голистка Франция за поддържане на водещо западно влияние“, се фокусира върху дипломатическите прийоми, градирането на взаимните жестове, усилията за активизиране на икономическата дипломация и подема на културната дипломация. В тази част на изследването д-р Григорова анализира амбициозните планове на голистка Франция за поддържане на водещо западно влияние. Подчертава се, че Париж активно използва дипломатически прийоми, културна и икономическа дипломация, за да затвърди позициите си. Ирина Григорова стига до заключението, че в този период се наблюдава подем на френската културна дипломация, която се превръща в ключов инструмент за влияние.

Третата глава, „Препотвърждаване на френските национални интереси в контекста на Съвещанието за сигурност и сътрудничество в Европа“, анализира политическите контакти на високо равнище, рецесията през 70-те години, новите фактори в българската политика и успехите на културната дипломация. Ирина Григорова разглежда препотвърждаването на френските национални интереси в контекста на провеждането на Съвещанието за сигурност и сътрудничество в Европа и последващото американско-съветско напрежение. Тази част на изследването стига до заключението, че рецесията през 70-те години оказва негативно влияние върху френската икономическа дипломация, но културната дипломация продължава да бъде успешна, макар и с известни ограничения.

Четвъртата глава, „Предизвикателствата пред традиционната дипломация на Париж през последното десетилетие на Студената война“, обобщава промените в икономическата дипломация, спада в културната сфера, корекциите във външнополитическия курс и „пренастройването“ след преизбирането на Франсоа Митеран. В тази последна глава на изследването се анализират предизвикателствата пред традиционната дипломация на Париж през последното десетилетие на Студената война. Ирина Григорова стига до обоснования извод, че настъпват промени в икономическата дипломация, наблюдава се спад в културната дипломация, но впоследствие тя отново бележи подем. В края на периода се правят корекции във френския външнополитически курс, които подготвят страната за новите реалности след края на Студената война.

Освен четирите основни глави, монографията включва Въведение, Приложение, Заключение, Епилог и Библиография. Общият брой на страниците е 290, което я прави обемно и задълбочено изследване. В края на текста е включено Приложение, което допълва основния наратив с допълнителни документи и таблици, а Епилогът предоставя обобщен поглед върху съвременното развитие на изследваните отношения, подчертавайки дългосрочното влияние на френската култура в България.

Библиографията на изследването е обширна и обхваща 290 заглавия. Библиографията представя източници и литература на български, английски, френски, руски, румънски, сръбски, турски, гръцки, чешки, словашки, полски и унгарски езици. Това разнообразие от източници позволява на Ирина Григорова да използва широк спектър от гледни точки и да сравни българския случай с този на други държави от Източна Европа и Балканите. Наличието на чуждоезична литература е от съществено значение за разглеждането на френската политика от гледна точка на самите френски източници, както и за сравнителния анализ с други социалистически държави. Особено внимание е отделено на френската литература, която предоставя достъп до вътрешните дебати във френското външно министерство, както и на съвременните изследвания на американски и европейски историци, които разглеждат Студената война като глобален феномен.

Изворовата база на изследването е изключително богата и се състои от документи от български и френски архиви. В България са използвани фондовете на Министерството на външните работи и Централния държавен архив. Конкретно са разгледани документи от Политбюро на ЦК на БКП, Министерския съвет, Министерството на външната търговия, Комитета за изкуство и култура, както и личните фондове на Тодор Живков и Людмила Живкова. От френска страна изворовата база включва архивни документи от френското Министерство на външните работи, отчети по изпълнението на програми, обсъждания във френския Сенат и Национално събрание. Този двустранен подход осигурява обективност и позволява да се види как е възприемана политиката от двете страни на „желязната завеса“. Използването на лични фондове на ключови политически фигури добавя личностен елемент към политическите решения и разкрива неформалните канали на влияние. Архивните данни са съпоставени със съвременни

публикации и спомени, което обогатява изследването и позволява да се проследи еволюцията на позициите във времето. Като цяло може да се заключи, че изследването на Ирина Григорова се основава на богата и разнообразна документална база, включваща както публикувани, така и непубликувани архивни документи. Д-р Григорова използва широк спектър от български и чуждестранни архиви, научни публикации, периодичен печат и други материали, за да изгради цялостен и задълбочен анализ на мястото на България във френската външна политика по време на Студената война. Като особено важно за българската историография бих открил вкарването в научна употреба на редица непубликувани документи, които д-р Ирина Григорова проучва по време на работата си с фондовете на архива на френското Министерство на външните работи съдържащи справки, преписки, докладни записки, телеграми, циркулярни ноти и кореспонденции между министерството и посолството на Франция в София.

Основната методология, използвана при извършване на изследването, се базира на критичен анализ на архивни документи и съвременна научна литература. Д-р Ирина Григорова прилага сравнителен метод, който позволява да се търсят прилики и разлики между България и другите държави в региона. Използва се и методът на историческия анализ, който поставя събитията в контекста на широките международни процеси, като десталинизацията, разведряването и последвалите новите напрежения в международните отношения, в края на 70-те години. Особено внимание е отделено на преосмислянето на термините и понятията, използвани в научната дискусия, като авторът се опитва да избегне клишетата на Студената война. Методологичният подход включва и анализ на т. нар. „мека сила“ и културната дипломация, разглеждани като инструменти на външната политика, които догълват традиционните политически и икономически лостове. Ирина Григорова се опира на теоретичните разработки на изтъкнати френски специалисти, като ги синхронизира с българската историческа фактология. Този подход позволява да се разгледа културната дипломация не само като допълнение, а като самостоятелен инструмент за влияние, който действа на официално и неофициално ниво, включително чрез неправителствени организации като Аланс Франсез.

Според мен научните приноси на това изследване могат да бъдат обобщени до три основни.

Първият принос е в преосмислянето на ролята на т. нар. „средните сили“ в Студената война. От гледна точка на международните отношения в този исторически период Франция би могла да бъде окачествена като „глобална средна сила“, която заема ключово място в отношенията Изток-Запад, особено в рамките на Европейския континент. Монографията на Ирина Григорова доказва, че Франция не е била пасивен играч, а е активен субект, защитаващ националните си интереси, дори в условията на блокова дисциплина, в годините на Студената война. Това разширява хоризонта на изследване на епохата извън биполарната схема и показва сложността на международните отношения.

Вторият принос на изследването се състои в специфичният фокус върху България. Докато редица изследвания са посветени на Франция и СССР или Франция и Югославия, този труд попълва липсващо звено във връзката Париж-София, предоставяйки детайлен анализ на двустранните отношения през целия изследван период. Това е от съществено значение за разбирането на българската външна политика като не просто следваща заданията идващи от Москва, но и търсеща алтернативи и преследваща собствени български национални интереси.

Като трети принос на изследването може да бъде открито анализирането на културната и икономическата дипломация като самостоятелни и значими инструменти на външната политика на Франция през този период. Ирина Григорова показва как културните обмени и търговските

...отговори са служили за поддържане на връзки в периоди на политическо напрежение, което е често пренебрегвана тема в традиционната дипломатическа история.

В заключение искам да подчертая, че изследването на Ирина Григорова представлява значителен принос към българската историография, посветена на темите, които се засягат в нея. Монографията попълва съществена празнина в изследванията на българската външна политика, която често е разглеждана само в контекста на отношенията с Москва или Вашингтон. Чрез включването на френския фактор, книгата обогатява разбирането за мултиполярните тенденции в социалистическия блок и опитите за „отваряне“ към Запада. Използването на новооткрити архивни фондове, особено от френска страна, които са недостъпни за много български изследователи, повишава научната приложна стойност на изследването. Освен това, книгата предлага нов прочит на периода, който не се ограничава до официалната пропаганда, а разглежда реалните механизми на взаимодействие. Това прави труда ценен ресурс за историци, политолози и студенти, интересувани се от международните отношения на Балканите по време на Студената война. Не на последно място, монографията на Ирина Григорова утвърждава България като важен обект на френската външна политика и демонстрира сложността на дипломатическите игри в епоха на глобално противопоставяне.

Трудът е издаден през 2026 година от Издателството на БАН „Проф. Марин Дринов“, което е още една гаранция за високо академично качество на публикацията. Книгата е рецензирана от водещи специалисти в областта.

4. Заключение за кандидатурата

Въз основа на предоставената документация и научни изследвания, както и на личните ми впечатления от гл. ас. д-р Ирина Григорова и нейната работа в качеството ѝ изследовател с дълъг и богат научноизследователски опит, смятам, че тя е перспективен млад учен със съществен потенциал в областта на съвременната българска история и по-конкретно тази отнасяща се до външната политика и международните отношения на България в годините на Студената война.

От такава гледна точка смятам, че гл. ас. д-р Ирина Григорова отговаря напълно на изискванията за заемане на академичната длъжност „доцент“, формулирани в ЗРАСРБ, в Правилника за прилагането му (ППЗРАСРБ) и съответно в Правилника за условията и реда за придобиване на научни степени и заемане на академични длъжности в ИИСТИ на БАН.

Като член на научното жури в настоящия конкурс убедено препоръчвам на уважаемите членове на Научния съвет на ИИСТИ да изберат гл. ас. д-р Ирина Георгиева Григорова за „доцент“ по професионално направление 2.2. История и археология, научна специалност „История на България“, за нуждите на ИИСТИ при БАН, секция „Съвременна българска история“.

21.09. 2026 г.

(доц. ~~д-р~~ Евгений Кандиларов, секция
Съвременна българска история, ИИСТИ,
БАН)